DE MORTE
ANNAE DVCIS
DE GIOIOSA

PARIS ET AMIRALII FRANCIAE ETC.

GVILIELMI BLANCI IVNIORIS
SIXTI V. *Summi Pontificis Cubicularij intimi*

ELEGIA CONSOLATORIA

AD ILLVSTRISSIMVM, ET REVERENDISSIMVM
FRANCISCVM CARDINALEM DE GIOIOSA
Galliarum Protectorem, Patronum colendiſſimum.

SVPERIORVM PERMISSV.

ROMAE, Ex Typographia Titi & Pauli de Dianis Fratrum.

CIↃ. IↃ. XXCVII.

DE MORTE
ANNAE DVCIS
DE GIOIOSA

PARIS ET AMIRALII FRANCIAE ETC.

GVILIELMI BLANCI IVNIORIS

Sixti V. Summi Pontificis Cubicularij intimi

ELEGIA CONSOLATORIA

AD ILLVSTRISSIMVM, ET REVERENDISSIMVM

FRANCISCVM CARDINALEM DE GIOIOSA

Galliarum Protectorem, Patronum colendiſſimum.

SVPERIORVM PERMISSV.

ROMAE, *Ex Typographia Titi & Pauli de Dianis. Fratrum.*

CIƆ. IƆ. XXCVII

ILLVSTRISSIMO
AC REVERENDISSIMO
D. FRANCISCO DE GIOIOSA
S. R. E. CARDINALI AMPLISSIMO, GALLIARVM PROTECTORI, VETERI PATRONO SVO,

Gulielmus Blancus Iunior.

OPTIMI clientis cùm ſit, non ſolùm proſperis, & ſecundis, ſed aduerſis etiam, & adflictis rebus Patrono adeſſe, non poſſum ipſe (Patrone optime) fratrum tuorum mortem tibi, & Galliæ, immò etiam vniuerſo Chriſtiano Orbi acerbiſſimam, ſolis ipſis glorioſiſſimam non lugere, aut lugenti tibi non adeſſe. Nam cùm decimo ab hinc anno ætate propè pares, ſed fortuna longè diſpares Toloſæ eodem tempore, eadem in ſchola, eodem plerunque ſub tecto pietatis, & literarum ſtudia ſimul coleremus, & præuiderem ipſe tacitus ob egregiam, & præclaram indolem tuam ad quam dignitatem iam tùm electus Electenſis Epiſcopus exſpectareris, ac creſcentibus vnà cum virtute tua ornamentis tuis mea etiam in te creſceret obſeruantia; iamq; euenerit, vt quemadmodùm neque

ad virtutem, neque ad dignitatem tuam vlla ferè amplius fieri poteſt acceſſio, ita neque ad meam illam obſeruantiam aliquid addi poſſit, non poteſt etiam meus iſte luctus, in quem me tuus vocat, non ſummus eſſe. Sed vereor ne Prætorio interdicto aduersùs nos agatur, ſi meum, aut tuum hunc luctum dixero, qui publicus, & communis omnium eſſe debet, vt eſt commune damnum. Vnius enim amiſſione Eccleſia Catholica propugnatorē acerrimum, Gallia lumen, & ornamentum maximum, REX miniſtrum fideliſſimum, exercitus Ducem fortiſſimum, tu fratrem cariſſimum, boni omnes præſidium certiſſimum amiſere. Verùm quemadmodùm moderatus luctus animi pietatem, ita immoderatus eiuſdem intemperantiam prodit, atq. illum quidem ita ſequi debemus, vt hunc fugiamus, & ita dolore affici, vt non deficiamus, Quare, ne ad hanc alteram partem verus ille, & fraternus amor deflectere te faciat, meum hoc carmen legendum tibi offero, quod ſi non omnem omninò abſtergebit dolorem, (neque enim tantum de illo ſperare debeo) at ſaltem aliqua conſolatione te permulcebit. Ego interim virtute functis fratribus benè precabor, & quantò illi ocyùs de vita deceſſerunt, tantò te tardiùs deceſſurum augurabor. Ex Vrbe, prid. Cal. Decemb. CIↃ IↃ XIIIC.

AD ILLVSTRISSIMVM ET REVERENDISSIMVM FRANCISCVM CARDINALEM DE GIOIOSA

GVILIELMI BLANCI ALBIENSIS I. C.

Elegia conſolatoria.

PONE modum lacrumis; iam tot noctesq́; diesq́;
Turgidulæ lacrumis immaduere genæ.
Mitte tuos queſtus; iam totã queſtibus Vrbẽ,
Atq́; ipſa impleſti planctibus aſtra tuis.
Deſine tot trahere ex imo ſuſpiria corde,
Ne ſimul ex imo corde trahas animam.
Nil tibi nunc lacrumæ, tibi nil ſuſpiria proſunt,
Et vanos queſtus ventus, & aura ferunt.
Et lacrumæ, & queſtus, & tot ſuſpiria fratres
A tumulo poſſent ſi reuocare tuos,
Tybris inundaret lacrumis, ſuſpiria ventos
Opprimerent, queſtu contremeretq́; ſolum.
Hæc nihilum proſunt, quoniam quos Parca recepit,
Hos vllis precibus reddere neſcit atrox.
Plangis adhuc? largoq́; humectas flumine vultum?
Quid ſibi vult planctus? quid ſibi flumen aquæ?

Quònam abijt duris prudentia cognita rebus?
Quònam animus conſtans, propoſitiq́ tenax?
Te tua relligio teneris mihi cognita ab annis,
Te tua vera fides ſic lacrumare vetant.
Tu iuſtum; fateor, trahis alto è corde dolorem,
Iuſtaq́ lugendi nunc tibi cauſſa datur.
Heu! fratres cecidere duo, Dux concidit Annas,
Quo priùs inuicto tot cecidere duces.
Corruit heu! regni columen, belliq́ coruſcum
Fulmen, totius præſidiumq́ plagæ.
Concidit heu! fidei vindex acerrimus ille,
Tam benè diuinæ relligionis amans.
Ecquis erit, qui non in queſtus ora reſoluat?
Ecquis erit, qui non proluat imbre genas?
Ille ego, magnificis modò qui ſolatia verbis
Præbebam ah! luctu vincor & ipſe tuo.
Ecce cadunt lacrumæ mihi nunc in ſingula verba,
Ecce mea infelix obſtruit ora dolor.
Hei! loquar! vt medijs vox languida faucibus hæret?
Quin tandem erumpet queſtus in aſtra meus.
Hei mihi! vt occubuit letho memorabilis Heros?
Hei mihi! quàm triſti cæde peremptus obit?
Quis feret adflicto mihi nunc ſolamina, ſi quod
Solamen tantus poſſit habere dolor.
Sed quid ego imprudens quæro ſolatia ſolus?
Vnius ob cædem Gallia tota gemit.

Gallia tota gemit paſſos laniata capillos,
Vnguibus & teneras dilacerata genas.
*R*EX *luget lacrimis oculos perfuſus obortis,*
Nec ficto vultu ſpem ſimulare poteſt.
Maximus indoluit SIXTVS, *cui Gallia curæ,*
Optimus indoluit pignora cæſa parens.
Purpurei doluere Patres, gemuere Quirites,
Nec ſolum tangit te pius iſte dolor.
,, Iuſtorum cædem iuſtos lugere neceſſe eſt,
,, Verùm aliquem par eſt luctibus eſſe modum.
Tandem igitur, Franciſce, tuas depone querelas:
Vnde tibi tantus prouenit iſte dolor?
Fratrem habui, dices, quem mors mihi ſæua peremit!
Eſt tibi nunc frater, qui tibi frater erat.
Antè erat in regno? nunc illum Regia Cæli
Poſſidet: eſt, alio ſit licet ipſe loco.
*R*EGI *gratus erat? Cæleſti gratus & ille*
Regi. Pollebat? Pollet & ille magis.
Sed magno fratrem fueram complexus amore?
,, Non perit immiti morte ſuperſtes amor.
Mortuus ergo ille eſt? Quin viuit. Viuit? Et immò
Sic viuit, nunquam poſſit vt inde mori.
Sed fratres caſus mihi binos abſtulit vnus,
Vt modò lugendi ſit mihi cauſſa duplex!
Quid faceres, ſi cæde parens periſſet eadem?
Iactura hoc lucrum tu minus eſſe putas?

Sed

Sed fratres cecidere duo! Scis, inclyte Præſul,
Vt cecidiſſe duos, ſic ſupereſſe duos.
Sed cecidit victus frater fortiſsimus Annas!
Ex illo hoſtis atrox, vnde triumphet, habet.
An cecidit victus, toties qui vicit? ab hoſte
Qui toties domito clara trophæa tulit?
Martyrij palmam obtinuit, ſi Martyr habetur,
Qui vult pro vera relligione mori.
Sed frater noctu ante oculos mœſtiſsimus Annas
Sæpiùs in ſomnis viſus adeſſe mihi!
Proh dolor! adſpexi concretos ſanguine crines,
Adſpexi hoſtili vulnera facta manu!
Annas qualis erat? quantùm mutatus ab Anna?
Heu! præ vulneribus vix mihi notus erat!
Quid gemis? adſpicias pendentē in ſtipite CHRISTVM,
Hoſtili adſpicias vulnera facta manu.
Adſpicias CHRISTI *laceros crudeliter artus,*
Sentibus adſpicias tempora cincta feris.
Tanta etiam pro fratre tuo perpeſſus IESVS,
Pro CHRISTO *frater debuit ergò pati.*
Debuit ille pati, quoniam perpeſſus IESVS:
Sed rapuit fratres mors inopina duos!
An'ne immortales tibi fratres eſſe putabas?
„ *Prudenti nunquam mors inopina venit.*
Bello aderant, præerantq́; ſimul: qui caſtra ſequuntur,
Hos neſcis quouis tempore poſſe mori?

Num

Num ſoli fratres cecidere? cadentibus illis
Marte etiam aduerſo tot cecidere viri.
„Omnis pugna anceps. Et ego ſub Principe SIXTO,
Cùm volet in Turcas aſpera bella geri,
Fortè cadam, medios ferro irrupturus in hoſtes,
Et maria vndabunt ſanguine tincta meo.
Non debet fratrum noua mors, Franciſce, videri:
Res vetus eſt alys, qua tibi viſa noua.
Exſtincti fratres: & tu moriere: nec vllum
A morte immunem fecit in Orbe Deus.
Deſine continuis Cælum vexare querelis:
„ Longa dies luctum, triſtitiamq; leuat.
Ergo tuos abigat tua nunc prudentia luctus,
Quod faciet, niſi tu feceris, ipſa dies.

EPITAPHIA IN EVNDEM.

I.

Magnificos ageret cùm victo ex hoſte triumphos,
Iamq́; Annas nomen ferret in aſtra ſuum,
Inuidiam Martis mouit, ne fortè triumphos
Victo è Marte ſibi quæreret ille nouos.
Annas Marte cadit, ne Mars tandem occidat Anna,
Quid loquor? immò Anna Mars pereunte perit.

II.

Scis tibi nunc periiſſe Parem: ſed, Gallia, neſcis
Anne Pari poſthàc ſis paritura parem.